

Tab af omkring 150,000 Kr., tror jeg ikke, man skal være bange for at fortsætte, thi i de sidste Aaringer er der, som sagt, ikke lidt Tab, og Sandsynligheden taler for, at der heller ikke vil lides Tab i Fremtiden. I de Aar, Loven har virket, indtil 31. Marts d. A., har den virket efter sin Bestemmelse og bidraget til, at Motorer i udstrakt Grad er blevet indsat i vore Fiskerbaade, hvorved Fiskeriet gøres baade lettere, mere tiltalende og mere indbringende.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og helst ogsaa til hurtig Behandling, thi der er ikke saa ganske faa Fiskere, som ønsker at faa Laan, men da vi ingen Lov har, har Ministeriet maattet afvise de indkomne Andragender; desuden er det mig bekendt, at en hel Del Andragender ikke er blevet indsendt, fordi man ved, at der ingen Lov er, i Henhold til hvilken der kan bevilges Laan.

Ole Hansen: Det foreliggende Lovforslag er jo, som den højtærede Minister allerede har gjort opmærksom paa, i det væsentlige i Overensstemmelse med Lov om Fiskerilaan af 30te April 1909. Det er altsaa ikke noget nyt Spørgsmaal, som her foreligger til Behandling, og der vil derfor neppe være Anledning til at komme ind paa en udførlig Omtale af Sagen eller dens Forhistorie. Nogle enkelte orienterende Bemærkninger skal jeg dog tillade mig at fremsætte.

Indtil Finansaaret 1904—05 havde vi i en Aarrække en Bevilling paa Finansloven paa 100,000 Kr. til Udlaan til Fiskere. Laanene blev ydet gennem Kommunerne og mod Kommunernes Garanti. Denne Ordning vakte imidlertid i Tidens Løb en ikke ringe Utilfredshed blandt Fiskerne, der navnlig klagede over, at flere Kommuner var utilbøjelige til at imødekomme deres Ønsker om Laan, og at Kommunerne krævede en saa stor Sikkerhed for Laanene, at mindre bemidlede Fiskere saa godt som blev udelukket. Denne Utilfredshed hos Fiskerne og denne Tilbageholdenhed hos Kommunerne bidrog vel nok i Forening til, at Virkningen af Bevillingen blev svækket i en betydelig Grad. Lovgivningsmagten maatte derfor gaa andre Veje, og det skete ved Loven om Fiskerilaan af 22. April 1904. Efter den kunde der dels ydes direkte Laan til Fiskerne til Anskaffelse af større Fartøjer, dels Laan til Laaneforeninger, hvorigennem Fiskerne ved Sammenslutning kunde skaffe

sig Adgang til billige Laan til Anskaffelse af mindre Fiskerbaade, Redskaber m. m. Til de direkte Laan kunde der anvendes 200,000 Kr. aarligt, til Laaneforeningerne 150,000 Kr. Denne Lov blev forlænget ved Loven af 30. April 1909, dog med nogle Ændringer, hvoraf den vigtigste var, at de 200,000 Kr. til direkte Laan sattes op til 250,000 aarlig, medens de 150,000 til Laaneforeningerne forblev uforandret. Det foreliggende Lovforslag holder sig meget nær til Loven af 1909. Der er ganske vist foretaget enkelte mindre Forandringer, men i det hele gaar Lovforslaget ud paa en Fornyelse i 3 Aar af Loven af 1909.

Nu ligger det jo nær at spørge: Har de to foregaaende Love virket efter deres Formaal? Er Fiskeriet gaaet saa stærkt frem, at der er Grund til for Staten at fortsætte med disse Udlaan? Til Besvarelse heraf skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at i 1904 ansloges Værdien af Fiskerifartøjer til 6,917,855 Kr., medens den i 1913 var 12,059,800 Kr. I 1904 ansloges Værdien af Fiskeriredskaber til 5,303,637 Kr. og i 1913 til 8,751,800 Kr. I 1904 anslog man Udbyttet af Saltvandsfiskeriet til 10,365,990 Kr. og i 1913 til 17,515,200 Kr. Her er altsaa foregaaet en særdeles kraftig Udvikling. Det kunde selvfølgelig ikke falde mig ind at paastaa, at Fiskerilaanene udelukkende er Skyld i denne Fremgang, jeg ved meget vel, at andre Forhold ogsaa maa tages med i Betragtning, men der kan vist neppe være nogen Tvivl om, at disse Laan har haft en meget betydelig Indflydelse paa det gunstige Resultat.

Der er imidlertid ogsaa et andet Spørgsmaal, der rejser sig ved denne Sags Behandling, nemlig dette: Hvilke Ofre har Staten maattet bringe og hvilke Tab har den lidt ved disse Laan? Jeg maa her straks sige, at denne Side af Sagen er desværre ikke saa opmuntrende. Jeg ser naturligvis her bort fra Statens Rentetab og de forøgede Udgifter til Administration. Men derudover har Staten desværre haft meget betydelige Tab paa de direkte Laan, hvad ogsaa den højtærede Minister gjorde opmærksom paa. Disse Tab var til den 31. Marts 1913 opgjorte til ca. 148,000 Kr. Hvor store de Tab er, som Staten har haft siden den 31. Marts 1913, altsaa i de sidste 1½ Aar, foreligger der ingen Oplysning om. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ved, hvad disse Tab beløber sig til, i saa Fald vilde jeg anmode ham om at oplyse Tinget derom, men skulde han ikke for Øjeblikket være i Besiddelse af